

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **P. T. D.**, zastoupená Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 22, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2015, č. j. 2 A 14/2015 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 10. 2014, č. j. KRPA-128056-64/ČJ-2014-000022, bylo žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území členských států

Evropské unie v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou stěžovatelce nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, by stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy stěžovatelka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stěžovatelce stanovena doba k vycestování z území České republiky dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně dále rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 citovaného zákona.

K odvolání stěžovatelky rozhodnutím ze dne 30. 1. 2015, č. j. CPR-18398-2/ČJ-2014-930310-V231, změnil žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že uloženou dobu správního vyhoštění a dobu, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území členských států Evropské unie zkrátit z 6 měsíců na 3 měsíce. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

Napadený rozsudek městského soudu

Stěžovatelka podala proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 2 A 14/2015 - 36, podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Městský soud se nejprve zabýval otázkou naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, tedy dobou neoprávněného pobytu stěžovatelky na území České republiky, když zjistil, že stěžovatelka na území České republiky pobývala neoprávněně od 13. 12. 2013 do 26. 2. 2014, poté jí byl vydán výjezdní příkaz od 27. 2. 2014 do 28. 3. 2014, území České republiky ovšem neopustila a od 29. 3. 2014 až do svého zajištění dne 31. 3. 2014 opět pobývala na území České republiky bez jakéhokoliv oprávnění. Tímto svým jednáním stěžovatelka dle městského soudu naplnila podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

Městský soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, když se žalovaný k jednotlivým námitkám stěžovatelky vyjádřil.

Městský soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatelky, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nezabýval nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatelky ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud uvedl, že žalovaný přiměřenost správních rozhodnutí posuzoval dle jednotlivých aspektů § 174a zákona o pobytu cizinců a ohledně vztahu mezi stěžovatelkou a jejím přítelem, žalovaný při posuzování výpovědí stěžovatelky, které učinila před správním orgánem I. stupně dne 16. 4., 5. 6. a 13. 6. 2014, vycházel z jejich porovnání s výpovědí přítele stěžovatelky dne 7. 7. 2014. Porovnáním těchto výpovědí zjistil zásadní rozpory týkající se nejen délky

pokračování

známosti, ale rovněž délky a místa společného soužití. Městský soud poukázal na to, že stěžovatelka při výpovědi 16. 4. 2014 uvedla, že její známost trvá šest měsíců, avšak zatím není tak intenzivní, aby se svým přítelem, kterého odmítla identifikovat, společně bydleli. Ke svým rodinným poměrům přitom sdělila, že je vdaná, její manžel, se kterým nežije, žije ve Vietnamu, stejně tak její tři děti, které finančně podporuje a přála by si, aby za ní do České republiky přijely. Dne 5. 6. 2014 stěžovatelka odmítla odpovědět na otázku, zda se na území České republiky nachází osoba, která by její správní vyhoštění pocítovala jako zásah do svého soukromého a rodinného života, a zároveň na otázku, zda je rodinným příslušníkem občana České republiky nebo Evropské unie, s nímž sdílí společnou domácnost. Teprve v další výpovědi dne 13. 6. 2014 stěžovatelka uvedla, že společně se svým přítelem, se kterým se seznámila asi před půl rokem, bydlí jeden měsíc v rodinném domku, kde mají k užívání jednu místnost v podkroví. Oproti tomu její přítel ve své výpovědi ze dne 7. 7. 2014 tvrdil, že se seznámili se stěžovatelkou před čtyřmi měsíci, a že od seznámení pod dobu čtyř až pěti měsíců společně bydlí ve velkém domě, ve kterém žije několik rodin. Rozpory mezi výpověďmi stěžovatelky a jejího přítele tedy dle názoru městského soudu nebyly v marginálních otázkách, ale v otázkách zásadních. Navíc při domovním šetření dne 17. 7. 2014 v místnosti užívané stěžovatelkou nebyly zjištěny žádné osobní věci muže, ale pouze osobní věci ženy. Na základě rozporů ve výpovědích stěžovatelky a jejího přítele dospěl městský soud k závěru, že tvrzení stěžovatelky ohledně intenzity jejího vztahu k jejímu příteli je pouze účelové ve snaze zabránit tomu, aby musela území České republiky opustit.

Vzhledem k velmi krátkému vztahu mezi stěžovatelkou a jejím přítelem, jakož i s ohledem na rodinné vztahy stěžovatelky, která je vdaná, přičemž její manžel a děti žijí ve Vietnamu, nelze podle názoru městského soudu hovořit o podstatném narušení rodinného a soukromého života stěžovatelky a jejího přítele. Stěžovatelka přitom ani netvrdila, že by k České republice měla nějaké sociální či kulturní vazby, nadto se během dlouhého pobytu na území České republiky nenaučila českému jazyku, pohybuje se pouze mezi svými krajany, takže o kulturních, společenských a sociálních vazbách nelze hovořit. Podle názoru městského soudu není v projednávané věci dána ani existence nepřekonatelné překážky ve vztahu k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, kde se zdržuje manžel stěžovatelky a její děti. Za této situace nelze známost stěžovatelky, kterou navázala na území České republiky, považovat za vztah obdobný vztahu manželskému.

Pokud se týká povahy a závažnosti porušení veřejného pořádku stěžovatelkou městský soud konstatoval, že u stěžovatelky se jedná o první porušení zákona o pobytu cizinců, neboť v souvislosti s porušením tohoto zákona se dopustila pouze přestupku dle § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a trestného činu na území České republiky se stěžovatelka nedopustila. Po zvážení všech hledisek, která dle názoru městského soudu většinou svědčila v neprospěch stěžovatelky, tedy není rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu jednotlivých aspektů přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

III.

Kasační stížnost

Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, jež podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

V kasační stížnosti uvedla, že trvá na tom, že rozhodnutí žalovaného o jejím vyhoštění je v rozporu s právními předpisy, a to zejména s § 2 odst. 1, § 3, § 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále v rozporu s § 119a odst. 2, § 174a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí žalovaného je nepřiměřené, nepřezkoumatelné a bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, nerespektuje osobní a rodinné poměry stěžovatelky a aktuální poměry v zemi jejího původu. Městský soud podle stěžovatelky setrval na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, na které odkázal, žádné své řádné odůvodnění však nepřipojil, když považoval skutečný stav věci za dostatečně zjištěný, obě správní rozhodnutí za „přiměřená“ a délku vyhoštění za přiměřenou povaze protiprávního jednání stěžovatelky. Veškeré v žalobě uplatněné námitky byly považovány městským soudem za irelevantní, ale stěžovatelka na nich stále trvá, proto je musí uplatnit v kasační stížnosti, neboť se s nimi městský soud nevypořádal. Stěžovatelka je přesvědčena, že pro přílišnou strohost, až absenci odůvodnění je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, když z něj není patrné, k jakým závěrům městský soud vlastně dospěl.

Podle stěžovatelky není ze správních rozhodnutí zřejmé, že by se vědomě dopustila jednání podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, přestože v rámci přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění by rovněž tato skutečnost měla být zahrnuta do celkových úvah. Přiměřenost rozhodnutí o vyhoštění, jakožto i délka zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, je tak opřena o pouze domněle prokázané vědomé protiprávní jednání stěžovatelky, což má za následek rozpor správních rozhodnutí se zásadou materiální pravdy a jejich nepřezkoumatelnost. Ve správních rozhodnutích absentuje odůvodnění přiměřenosti délky správního vyhoštění oproti intenzitě protiprávního jednání stěžovatelky, jakož i volní složce takového případného jednání, což stěžovatelka, byť nepřímou, namítala i v žalobě, avšak tato námitka nebyla městským soudem vypořádána.

Podle stěžovatelky není správný závěr správních orgánů a městského soudu o tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené zásahu do jejího soukromého a rodinného života, a současně jde o závěr nedostatečně odůvodněný, neboť není zřejmé, jaké konkrétní úvahy správní orgány vedly k tomuto závěru, resp. jsou tyto úvahy věcně nesprávné a nedostatečné, přičemž nemají ani oporu v obsahu spisu. Městský soud se pak s touto otázkou nedostatečně vypořádal, když neposuzoval konkrétní postup správních orgánů (resp. jejich rozhodnutí) a pochybil, jestliže jako bezvýznamnou přešel existenci druhu stěžovatelky.

Dále stěžovatelka namítala, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze bagatelizoval rodinný život stěžovatelky a citoval z kontextu vytržená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a dalších soudů. Nesprávná je rovněž argumentace správních

pokračování

orgánů a městského soudu, že navázala stěžovatelka partnerský vztah v době svého neoprávněného pobytu a z tohoto důvodu je tento vztah právně irelevantní. Tato skutečnost ostatně také nemá oporu v obsahu spisu. Správní orgány a městský soud nesprávně vyhodnotily rovněž informace o rodinných příslušnících stěžovatelky a dostatečně se nezabývaly vazbami stěžovatelky na území České republiky, a to především vazbami sociálními, a rovněž neexistencí reálné vazby k jejímu domovskému státu, přestože stěžovatelka uvedla, že v domovském státě nevlastní žádný majetek a nemá se kam vrátit. Vypořádání se s kritérii § 174a zákona o pobytu cizinců správními orgány a městským soudem je tedy nedostatečné.

Cílem správního vyhoštění přitom není postihovat takové „delikventy“, jako je stěžovatelka, ale osoby úmyslně se zde nelegálně zdržující. Stěžovatelka má za to, že řízení o správním vyhoštění mělo být pro nepřiměřenost zastaveno a jí měla být dána možnost legalizace pobytu. Přestože tuto námitku vznesla již v rámci přezkumu správního rozhodnutí I. stupně, jakož i v řízení před krajským soudem, nebyla ani v jednom případě řádně vypořádána.

Stěžovatelka v této souvislosti dále uvedla, že správní orgány se sice otázkou přiměřenosti ve svém odůvodnění zabývaly poměrně rozsáhle, avšak po pečlivém přezkoumání lze zjistit, že naprosto nedostatečně, když odůvodnění jejich rozhodnutí neobsahuje žádné přezkoumatelné úvahy o tom, proč důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky převažují nad ochranou jejích základních práv a svobod, jakož i jejího rodinného života.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se při svém postupu nedopustil žádného pochybení a postupoval v souladu s platnou právní úpravou. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

V. Hodnocení Nejvyššího správního soudu

Stěžovatelka se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhala přezkumu rozhodnutí městského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byla účastnicí (§ 102 s. ř. s.), její kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatňovala stěžovatelka ve svém podání. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle obsahu správního spisu stěžovatelka poprvé přicestovala do České republiky dne 19. 11. 2007, kdy měla platný cestovní doklad a dlouhodobé vízum za účelem podnikání na území České republiky. Dne 14. 4. 2008 podala stěžovatelka žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky. Její žádosti bylo vyhověno a bylo jí vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za uvedeným účelem na dobu od 2. 5. 2008 do 1. 5. 2010. Dne 14. 4. 2010 stěžovatelka podala další žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a rovněž této žádosti bylo vyhověno s tím, že jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu prodlouženo do dne 12. 4. 2012. Dne 26. 3. 2012 podala stěžovatelka poslední žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem. Řízení o této žádosti bylo usnesením zastaveno, neboť stěžovatelka ani na základě výzvy a následného přerušení řízení, nedoložila všechny zákonné náležitosti žádosti. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, které Komise rozhodující ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) rozhodnutím ze dne 9. 12. 2013, č. j. MV-53282-5/SO/sen-2013, zamítla. Dne 9. 1. 2014 podala stěžovatelka proti rozhodnutí Komise žalobu s návrhem, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Dne 19. 2. 2014 podala stěžovatelka žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. d) zákona pobytu cizinců. Následně jí byl dne 26. 2. 2014 vydán výjezdní příkaz, který byl platný od 27. 2. 2014 do 28. 3. 2014. Dne 19. 3. 2014 byla doručena právnímu zástupci stěžovatelky informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území a téhož dne bylo městským soudem vydáno rozhodnutí, kterým nebyl žalobě proti rozhodnutí Komise přiznán odkladný účinek. Dne 31. 3. 2014 se stěžovatelka dobrovolně dostavila na pracoviště správního orgánu I. stupně z důvodu vyřešení své pobytové situace. Správním orgánem I. stupně bylo zjištěno, že stěžovatelka pobývá na území České republiky od 29. 3. 2014 bez platného víza, ač k tomu není oprávněna, a téhož dne s ní bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížní námitkou, že „*pro přílišnou strohost, až absenci odůvodnění*“ je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyjadřoval, např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, v němž vyslovil, že „*[z]a nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec*

pokračování

nějaké důkazy v řízení byly provedeny“. V dané věci není napadený rozsudek nesrozumitelný, protože obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně stěžovatelka jeho obsahu porozuměla, což dokládá i skutečnost, že podala obsáhlou kasační stížnost, v níž namítala nesprávné právní posouzení věci. Napadený rozsudek rovněž není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť městský soud se v jeho odůvodnění vyjádřil ke všem žalobním bodům, přičemž jasně vyložil, proč bylo hodnocení správních orgánů v souladu se zákonem. Byť tedy stěžovatelka namítá, že je rozsudek městského soudu příliš strohý, až neodůvodněný, Nejvyšší správní soud takové pochybení neshledal, neboť podle jeho názoru se městský soud se žalobními námitkami řádně a dostatečným způsobem vypořádal, jak rovněž dále níže rozvedeno.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatelky týkající se přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života s tím, že se správní orgány nezabývaly jednotlivými skutečnostmi ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

Jak vyplývá z dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu, která navazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, zásah do soukromého a rodinného života cizince způsobený jeho vyhoštěním by musel mít určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71 a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Přesto, že pojem rodinného života v Úmluvě není definován, je vždy vykládán s důrazem na fungující (reálný) rodinný život. V dané souvislosti je třeba také poukázat na to, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno vždy posuzovat okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94), když Evropský soud pro lidská práva bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý, život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý, život na jeho území.

V daném případě stěžovatelka konkrétně argumentuje, že pokud dojde k jejímu vyhoštění z území České republiky, nebude moci dále setrvat ve vztahu se svým druhem, kterému byla v České republice udělena mezinárodní ochrana z důvodu jeho pronásledování z politických důvodů na území Vietnamské socialistické republiky.

K této námitce považuje Nejvyšší správní soud za potřebné uvést, že zdejší soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu o účelovosti tvrzení stěžovatelky ohledně intenzity tohoto údajného partnerského vztahu ve snaze zabránit tomu, aby stěžovatelka musela území České republiky opustit. Účelovost těchto tvrzení stěžovatelky lze dovodit nejen na základě významných rozporů ve výpovědích jejích a jejího údajného druha, jak byly výše popsány městským soudem, ale rovněž s ohledem na skutečnost, že při domovním šetření uskutečněném v místě bydliště stěžovatelky dne 17. 7. 2014 nebyly

v místnosti užívané stěžovatelkou zjištěny žádné osobní věci muže, ale výhradně ženské osobní věci.

Při hodnocení tvrzení o navázání partnerského vztahu stěžovatelkou je ovšem nutné zohlednit také to, že k jeho údajnému budování mělo dojít až v době, kdy se stěžovatelka na území České republiky nacházela neoprávněně, resp. zde v určitém období pobývala na základně výjezdního příkazu.

V této souvislosti městský soud správně poukázal na to, že i kdyby si stěžovatelka v této době skutečně tento vážný vztah začala budovat, nejednalo by se o skutečnost, která by sama o sobě mohla být bez dalšího považována za důvod, pro který nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Rovněž podle názoru Nejvyššího správního soudu je v této souvislosti nepochybné, že stěžovatelka svůj údajný partnerský vztah začala rozvíjet až v době, kdy se na území České republiky zdržovala za výše uvedených okolností. Tato skutečnost plyne z výpovědi samotné stěžovatelky zachycené v protokolu ze dne 13. 6. 2014, kdy uvedla, že se svým se přítelem seznámila asi před půl rokem. Partner stěžovatelky pak ve výpovědi ze dne 7. 7. 2014 uvedl, že se stěžovatelkou se seznámil pouze před čtyřmi měsíci. Nejvyšší správní soud přitom již dříve v rozsudku ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43, vyslovil, že „zvláště naplnění kritéria, že rodinný život byl založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizinec pobývá na území nelegálně, vede zpravidla k závěru o neopodstatněnosti stížnosti (viz. např. rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, či ze dne 9. 11. 2000, Andrey Shebashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99. Komentář k Úmluvě uvádí, že stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co jejich pobyt byl z určitého důvodu nelegální, jsou běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem (KMEC, J., KOSAŘ, D., KRAŤOCHVÍL, J. BOBEK, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).“

Poukazovala-li stěžovatelka na kritéria stanovená § 174a zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že správní orgány vzaly v úvahu všechny zjištěné skutečnosti a dospěly ke správnému závěru, že vyhoštěním stěžovatelky nebylo zasaženo do jejího rodinného či soukromého života, přičemž své závěry řádně a srozumitelně odůvodnily. Ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak zohlednily věk stěžovatelky (nar. 6. 12. 1978) a její dobrý zdravotní stav, zabývaly se také stupněm její integrace ve společnosti (v průběhu celého správního řízení byl nezbytný tlumočnick do vietnamského jazyka; při místním šetření nebyla schopná žádné komunikace v češtině), ekonomickými (je finančně nezávislá, vlastní automobil a má dostatek prostředků na vycestování) a společenskými a kulturními poměry, jakož i skutečností, zda jsou její rodinné vazby navázány na území České republiky (manžel stěžovatelky a tři děti žijí ve Vietnamu). Při svém rozhodování správní orgány rovněž přihlédly ke skutečnosti, že stěžovatelka začala budovat svůj partnerský vztah až v době, kdy pobývala na území České republiky vědomě neoprávněně. Městský soud se v napadeném rozsudku rovněž zabýval jednotlivými hledisky stanovenými v § 174a zákona o pobytu cizinců, jak byly rozvedeny výše, a se závěry správních orgánů se ztotožnil. Ani tuto stížní námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněnou.

pokračování

Kasační námitka, v níž vyjádřila stěžovatelka nesouhlas s tím, že její vyhoštění na dobu 3 měsíců je nepřiměřené, neboť z výsledků správního řízení nevyplynulo, že by se na území České republiky zdržovala úmyslně nelegálně, je rovněž nedůvodná.

Je nesporné, že stěžovatelka svým jednáním naplnila podmínky § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a skutečnost, zda stěžovatelka na území České republiky neoprávněně pobývala nevědomě, resp. neúmyslně, je při posuzování, zda jsou splněny zákonné podmínky pro vyhoštění, bez právního významu. Proto správní orgány ani neměly důvod se z hlediska hodnocení této skutečnosti blíže zabývat tím, zda se tohoto jednání dopustila úmyslně či nikoliv. Ostatně, dostavila-li se stěžovatelka dne 31. 3. 2014 na oddělení cizinecké policie se žádostí o vystavení povolení k pobytu, musela si být vědoma skutečnosti, že se zdržuje na území České republiky neoprávněně.

Pobývá-li přitom cizinec (v projednávané věci stěžovatelka) na území České republiky bez víza, ač k tomu není oprávněn, může mu být uloženo správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu až na 3 roky [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie byla stěžovatelce stanovena pouze na dobu 3 měsíců, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal, že by tato doba byla vzhledem ke skutkovým okolnostem nepřiměřená. Právě stanovení zákazu vstupu v této relativně minimální délce naopak svědčí o tom, že správní orgány zvažovaly závažnost protiprávního jednání stěžovatelky i všechny relevantní okolnosti.

Co se týče odkazu stěžovatelky na § 2 odst. 1, § 3 a § 4 správního řádu, které správní orgány údajně porušily, nelze jej považovat za řádně uplatněný důvod kasační stížnosti tak, jak jej vymezuje § 103 odst. 1 s. ř. s. Jednou z náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je také označení důvodů, pro které stěžovatelka napadá rozhodnutí městského soudu. Musí se jednat jak o skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatelka považuje rozhodnutí městského soudu za nezákonné. Stěžovatelka tedy musí v kasační stížnosti konkrétním způsobem popsat, k jakým vadám došlo podle jejího názoru v řízení před správním orgánem nebo soudem, jakými konkrétními vadami trpí podle ní rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Pouhá paragrafová či slovní citace zákonných ustanovení tedy jako stížní důvod neobstojí. Stěžovatelka ovšem ve vztahu k těmto „námitkám“ pouhým vyjmenováním ustanovení zákona neuvedla žádné konkrétní námitky, kterými by se Nejvyšší správní soud vůbec mohl zabývat.

VI.

Závěr a náklady řízení

Ze shora uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji zamítl.

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka úspěch neměla a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 18. září 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu